

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלא' והיו אנ"ש והתמימים

מִדְּקִדְקִים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"א תשנ"ב

גליון כד

דבר מלכות ש"פ שמיני תנש"א

ב"ה

תוכן

הוספה בלימוד תורה וקיום מצוות / עמ' 4

קטע מהתוועדות ש"פ שמיני תנש"א

לא מספיק ללמוד, צריכים להרגיש! / עמ' 8

שיחה מיוחדת עם הגה"ח הרב יוסף ישעי' ברזין
מראדאטרא וחבד הבד"צ, שכונת המלך - קראון הייטס
• מיוחד לרגל שיחת כ"ח ניסן תנש"א

כ"ח ניסן - סוד הגאולה! / עמ' 16

הרה"ח ישראל הרשקוביץ - שליח כ"ק אד"ש ורב קהילת חב"ד אופקים, אה"ק

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'
שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית
770 - בית משיח

•
יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת שמיני (בחול"ל) תשע"ח
הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת תזריע-מצורע
אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני א' איר
לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מדי שבוע:
©medakdekim770@gmail.com • ☎+1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ שמיני תנש"א

החסידים היו המומים ומבולבלים, כאשר משימת הבאת הגאולה נחתה עליהם במלוא כובדה על ידי הרבי מלך המשיח שליט"א בשיחה הידועה.

הגאולה האמיתית והשלימה! אותו חזון שמימי, גילוי אלוקי בלתי נתפס, תכלית היקום ממש - כדי להביא אותה, זקוקים מן הסתם למלאכים ושרפי מעלה, לפחות! גם הרעיונות שהחלו לצוץ אז השתייכו לעולמות עליונים, נשגבים, ערטילאיים וכמה שיותר רחוקים מהקרקע. כרטיסי טיסה למלך המשיח, זעקות בוקעות רקיעים לצדיק שיגזור ולקב"ה שיקיים.

אם משימת הבאת הגאולה מיועדת למלאכים, כנראה הרבי דורש שנהפוך לכאלה. אם נמשיך להישאר דפוקים כמו עד עכשיו - גם הגאולה תמשיך להישאר מרוחקת ולא שייכת לעולם שלנו.

מהר מאוד הגיעה סדרת 'שיחות הבהרה' מהרבי, כשהראשונה שבהן - יומיים אחר כך, בש"פ שמיני. מול אותו הלך רוח שמימי, חלומי, מנותק מהמציאות - טפח הרבי על פני החסידים והדגיש שאדרבה, ההיפך:

דוקא אותו ילד קטן, שסופר עם האצבעות אחת-שתיים-שלוש, הוא זה שיגיע בסוף אל השמונה והעשר. דוקא בסופו של שבוע הגבורה, כשמגיעים לשיא ההעלם והצמצום - מתגלית ה'מלכות שבגבורה', שיא התוקף והעוצמה של מלכות ה'. דוקא מתוך המצב החשוך ביותר של 'יפקד מושבך' - מפציע ומאיר ה'ונפקדת' המושלם.

ואחרי כזה שינוי גישה, מיהו זה ואיזהו שיטען שהוא לא שייך - נמוך, דפוק, לא מספיק קדוש בשביל להביא גאולה... אדרבה, דוקא בגלל שאתה כזה! דוקא לך ניתנה המשימה, דוקא בזכות אנשים כמוני וכמוך תצמח הגאולה הכי אמיתית והכי שלימה שיכולה להיות.

אם חלמנו פעם על דרגות לא-לנו, דמיינו חיי גאולה שמימיים וערטילאיים, כאלו שלא ממש שייכים ליום יום האפור או השחור שלנו - זה העיתוי המושלם לתקן מה שפגמנו בספירת מלכות שבגבורה. להסתער על האחריות להבאת הגאולה - דוקא בגלל שאנחנו כאלו.

"ודוקא עיי"ז נעשה "ונפקדת". . . דוקא ע"י העלם הלבנה . . . נעשה מולד הלבנה מחדש, "שהם עתידין להתחדש כמותה"."

דברי הרב

מהתוועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

המשימה מוטלת עליכם לעשות כל מה שביכולתכם

אין מקום לנצל את זמן ההתוועדות כדי לחפש בשבילי תפקידים חדשים ולהטיל עלי עוד עבודה • כיון שבכ"א מישראל ישנה בחי' משה - נעשה כ"א מישראל מקבל התורה מהקב"ה • קטעים משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר, ה'תשנ"א

[בהקשר לשיחה דיום ה', הכריז א' מאנ"ש (בין היתר) שמכיון שצדיק גזור והקב"ה מקיים - שכ"ק אדמו"ר שליט"א יגזור שהגאולה תבוא תיכף ומיד. ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

במקום לנצל הזדמנות זו - שבה התאסף קהל להתוועדות "ואיש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק" - בכדי שכ"א יחליט בעצמו מה עליו לעשות, מנצלים זאת לחיפוש אולי ימצאו בשבילי 'עבודה' חדשה...

יש לי מספיק עבודה, ואין מה להטיל עלי עוד עבודה; מה עלי לעשות יודע אני בעצמי. מילא בנוגע לענינים פרטיים כבקשת ברכה - מביא הנני את הפתק אל הציון דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והוא בטח ממלא את הברכה באופן הכי טוב, אם באופן ד"צדיק גזור והקב"ה מקיים", או באופן אחר - כפי שהוא רוצה.

ובנוגע להבאת הגאולה - יודע אני בעצמי מה עלי לעשות, והנני עושה בזה עד כמה שידי מגעת, ולאחרי כל מה שנעשה עד עתה לא הועיל להביא את משיח בפועל (ואין כאן המקום לדון בטעם הדבר).

וממילא - אין מקום לנצל את זמן ההתוועדות כדי לחפש בשבילי תפקידים חדשים ולהטיל עלי עוד עבודה... הנני מוחל על הטובה, והי' עדיף שכ"א יחליט מה עליו לעשות.

וכפי שאמרתי והדגשתי שהמשימה מוטלת עליכם לעשות כל מה שביכולתכם - שכ"א צריך להתחיל לפעול בעצמו להבאת הגאולה!

והכוונה בדברים היא בפשטות: הוספה בלימוד התורה, הן פנימיות התורה והן נגלה דתורה. וכמו"כ הוספה בהידור בקיום המצוות, ועד לשלימות ההידור באופן ובנתינת כח ד"שמיני שמונה שמינה".

וכאמור לעיל, מכיון שבכ"א מישראל ישנה בחי' משה - נעשה כ"א מישראל מקבל התורה מהקב"ה, ועד לתכלית השלימות בזה, שהוא והתורה נעשים למציאות אחת, כמבואר בתניא שע"י לימוד התורה בעיון נעשה "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו" בין מקבל התורה והתורה שניתנה ונותן התורה, הקב"ה. וממילא נעשה "ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד" ממש, שע"י יחודו עם התורה מתאחד עם הקב"ה, מכיון ש"אנא נפשי כתבית יהבית".

וכידוע הסיפור בזה מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו אודות אביו אדמו"ר נ"ע, שאע"פ שאומרים "אילו ידעתיו הייתי" - הרי כשלמד לקו"ת, וממילא הי' ה"ידעתיו", נעשה בו "ידעתיו הייתי". מכיון ש"אנא נפשי כתבית יהבית".

ויש לקשר זה עם מש"נ בפרשתנו "וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם", דקאי על הביטול אמיתי שנעשה בבנ"י ע"י הגילוי בפנימיות דברכת משה "ויהי נועם הוי' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו וגו'" (כולל מעשה ידינו ביום השבת), והיינו שגילוי זה חדר בהם ונתאחד עמהם, שזה קשור במיוחד עם מזמור צד"ק שבתהלים, כנ"ל.

והעיקר, שזוכים תיכף ומיד לגילוי ד'צדיקו של עולם זה הקב"ה בתכלית השלימות ללא לבושים כו', וכמ"ש שלע"ל "והיו עיניך רואות את מוריך גו'", ומכיון ש(כמ"ש בתניא) "כבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מ"ת, כדכתי' אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, הראת ממש בראי' חושיית" - קל יותר הגילוי בזה גם עתה בתכלית השלימות.

יש לי מספיק
עבודה, ואין מה
להטיל עלי עוד
עבודה; מה עלי
לעשות יודע אני
בעצמי. . . בנוגע
להבאת הגאולה -
יודע אני בעצמי
מה עלי לעשות,
והנני עושה בזה
עד כמה שידי
מגעת

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חיינו

אז מ'וועט מנצח זיין די אלע עניני הגלות

לפני שנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות, היתה התעוררות גדולה בקרב אנ"ש והתמימים שיחיו, ולאחר התייעצות עם כו"כ וכו' - עורר ר' יצחק שי' שפרינגר בקרב כולם (כשעולה על השולחן) אשר לאחר שכ"ק אדמו"ר שליט"א יברך ברכת הגפן - יכריז כל הקהל ג"פ "עד מתי" וג"פ "ווי וואָנט משיח נאָו", וכבר דקה לפני שכ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס שאג הקהל כשמנגן את הניגון שעל המילים "עד מתי וכו'" (באנגלית).

בשעה 1:40 לערך נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות. אחרי שבירך בופה"ג, התחיל ר' י.כ. לנגן שוב את הניגון "עד מתי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א (שהי' נראה בהתרוממות הרוח ("אויפגעלייגט") מאוד, וכן בהמשך ההתוועדות - הן בעת השיחות והן בעת הניגונים) התחיל להניף את ידו למעלה מראשו הק' בתנועות רחבות מאוד, ובאמצע נתן חתיכת עוגה לילד הקטן מהאחים שארף שיחיו.

באמצע הניגון התחיל הקהל לעמוד ממקומו ורקדו כשעומדים על מקומם בהתלהבות גדולה ובהתעוררות עצומה, וכ"ק אדמו"ר שליט"א המשיך להניף את ידו הק' בחוזק מפעם לפעם, וניגנו במשך זמן רב - סה"כ למעלה מרבע שעה, ובינתיים התיישב הקהל בחזרה על מקומו.

בשיחה א' דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות כך שהשבת קראו בפעם השמינית בפועל את פרשת שמיני. בסיום השיחה הזכיר את קאָפּיטל צדי"ק בתהילים שזוה ממשכיכים ב"אחד עשר מזמורים שאמר משה" עד קאָפּיטל ק' - המורה על השלימות ד"מאה ברכות בכל יום", שעייז עונים "אמן" ו"גבורים נוצחין", ובענין זה התבטא באומרו: "אז מ'וועט מנצח זיין די אלע עניני הגלות בחדס וברחמים" [=שנצח את כל עניני הגלות בחדס וברחמים].

אחרי השיחה שאג הקהל שוב "עד מתי" וניגנו את הניגון (השני) שעל מילים אלו, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' מפעם לפעם לכל הכיוונים. כמו"כ הורה לכמה שישבו מאחוריו לומר "לחיים", וביניהם ר' נתן שי' גורארי' ור' יעקב שי' פלס, וכן הורה לר' משה יהודה שי' קוטלרסקי לומר "לחיים". לאחר מכן שר הקהל "ווי וואַנט משיח נאַו", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה.

אח"כ, כשנהי' שקט, לפני שכ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל באמירת השיחה הבאה - קם לפתע שוב ר' יצחק גנובורג והמשיך בקריאת "יחי המלך דוד לעולם", והוסיף - באומרו לעבר כ"ק אדמו"ר שליט"א, אשר מכיון ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים" - שכ"ק אדמו"ר שליט"א יגזור על ביאת המשיח תיכף ומיד ממש, והקב"ה יקיים זאת! כמו"כ עוד א' מאנ"ש שישב לידו צעק "צדיק יסוד עולם בשנת הצדי"ק".

בינתיים פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחה ב' - בהמשך לזעקות הנ"ל, ואמר שבמקום לנצל את ההתוועדות בכדי שכאו"א יחליט בעצמו מה עליו לעשות - מנצלים זאת לחיפוש, אולי ימצאו בשבילו (בשביל כ"ק אדמו"ר שליט"א) "עבודה" חדשה...

אחרי שיחה זו (המשיך הנ"ל לזעוק "דאַלאַי גלות", ובינתיים) ניגנו "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק'.

בשיחה ג' הזכיר שוב את המעלה המיוחדת שבקביעות שנה זו - תכלית השלימות ב"תמימות". אחרי שיחה זו ניגנו "הוא אלקינו", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' כרגיל.

בשיחה ד' דיבר אודות הוראה בפועל - לעורר ולחזק את המנהג של לימוד פרקי אבות. בסיום השיחה הזכיר אודות חלוקת המשקה, וכן הזכיר על סעודה שלישית - אם ע"י אכילה, או מעין אכילה, כמדובר כמ"פ על השקו"ט אודות מנהג רבותינו נשיאינו לטעום פירות.

אחרי שיחה זו העמיד הריל"ג 8 קנקנים, וסדר החלוקה הי' כרגיל. אחרי חלוקת המשקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל. בינתיים טעם מה"מזונות", וכן עודד כמה פעמים בידו הק'.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:50 לערך.

(מתוך דברי משיח תנש"א ח"ג, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

לא מספיק ללמוד צריכים להרגיש!

באור לכ"ח ניסן תנש"א, נשא הרבי את השיחה הידועה, בה הטיל עלינו את האחריות להביא את משיח צדקנו בפועל ממש • מה היה הרקע לאמירת השיחה, ומדוע החסידים לא קלטו את גודל השעה והזמן המסוגל? מדוע לא מספיק 'ללמוד בעיון' את שיחת כ"ח ניסן, ומה אמורים להרגיש לאחר התבוננות מתאימה בשיחה הידועה? • בשיחה מיוחדת עם חברי מערכת 'מדקדקים', מחזיר אותנו הגה"ח הרב יוסף ישעי' ברין, מד"א שכונת קראון הייטס, ששהה אז בבית חיינו, לאווירת הימים ההם, ומדגיש שלא די בהתרפקות על העבר, ודווקא מתוך הקרבה לגאולה - עלינו להרגיש 'כתית ולעשות כל שביכולתנו כדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

קבע כמה פעמים שווה ה"שנה שמלך המשיח נגלה בה" (כמובא ב'ילקוט שמעוני' המפורסם); ולאחר שבחודש האחרון הוציא הרבי סידרה של מכתבים כלליים, בהם קבע כי ניסי מלחמת המפרץ היו גדולים יותר מהנס של פורים, ולמעשה נכנסים כבר לתקופה שקשורה באופן ישיר עם הגאולה.

- גם מבלי להכנס לשאלה האם באמת ישנם כאן תהליכים, הדרגה והתקדמות משלב לשלב, או שהכל קיים כבר מאז תחילת הנשיאות... זו סוגיית כשלעצמה בתורת הרבי; אבל בכל אופן ברור, שחודש ניסן תנש"א

ב'שיחה הידועה' שאמר הרבי באור לכ"ח ניסן תנש"א, הרבי מביע תמיחה רבתי על כך שלמרות שמדובר בזמן מיוחד מאוד - לא מנצלים את ה'עת רצון' המיוחדת להבאת הגאולה. הרב יכול לתאר לנו בבקשה את התקופה שקדמה לאמירת השיחה, כדי שנוכל להבין מה היה כל כך מיוחד בימים ההם?

במבט רחב לתקופה, השיחה הזאת מגיעה לאחר שנה שלימה שהרבי מעורר שוב ושוב, שמדובר בשנה מיוחדת שבה יהיו נפלאות הגאולה (הרבי החל לדבר על 'אראנו נפלאות' כבר באייר תש"נ!); ולאחר שהרבי

כיום, כאשר לומדים את השיחות והמכתבים הכלליים של אדר-ניסן תנש"א - מבינים שזו הייתה תקופת מפנה ביחס לגאולה. האם אז הדברים לא הובנו כך? האמנם לא הרגישו את משק כנפי ההיסטוריה הגאולתית?

האמת היא שחיו אז בתקופה של עושר גדול כל כך, שלא מספיק הרגישו באוצר הגדול המתגלה כאן. היום אנחנו יכולים להבין את גודל התקופה ההיא, כיוון שאנו רואים את כל המכלול, רואים את כל הפרטים וכל הביטויים במבט כללי אחד, תמונה שלימה. אבל כמי שהיה ב'בית חיינו' בתקופה ההיא - אנחנו שמענו וקלטנו עוד פרט אחד, ועוד פרט אחד. לא מספיק קלטנו את גודל השעה.

ובנוסף לכל זה - הרגילות עמדה לנו לרועץ. כששומעים את אותם ביטויים נפלאים שוב ושוב, הנפש הבהמית מתרגלת להם, ומפסיקה להתרגש...

למרבה האירוניה, דווקא מרוב השפע הגדול שהרבי השפיע עלינו בתקופה ההיא, ממש מכל הכיוונים - לא ייחסנו מספיק חשיבות לכל ביטוי ואימרה של הרבי. רוב הביטויים על ייחודיות התקופה נאמרו בהתוועדויות בשבת, שהוגהו על ידי הרבי ויצאו לאור בקונטרסים "משיחות שבת...". אילו היינו לומדים רק את השיחות הללו, בוודאי היינו קולטים יותר את גודל השעה; אבל לפועל, בכל שבוע יצא גם ליקוטי שיחות שבועי, וכל כמה

הגיע לאחר תקופת שיא, מלאה בחידושים.

ויותר מזה: רק יומיים לפני השיחה הידועה, בכ"ו ניסן, אמר הרבי שיחה מיוחדת בה האריך לתאר את הניסים, והתבטא שיהודי "לא מתבייש לצאת בריקוד בגלל הנסים הגלויים! כיון שהוא לא משכנע את עצמו שאין מה לרקוד ולהרעיש על הנסים שהקב"ה מראה, אלא אדרבה..."

- דיברו אז ב"770, שבאותם ימים התראיין אחד ה'דוברים' לתקשורת בקשר למלחמת המפרץ, והתבטא ש"אכן, אנו מודים לקב"ה על הניסים הגדולים שהראה לנו, אבל אנחנו לא יוצאים לרחובות לרקוד על הניסים, כיוון שבכל זאת היו אנשים שנהרגו ונפצעו במלחמה..." ובהמשך לכך הגיעו הדברים בשיחה. -

ומה הייתה התגובה של החסידים לשיחה נפלאה זו? למרבה הצער לא קלטו את עוצמת הגילויים. אני זוכר שרק כמה בחורים יצאו לרקוד בחוץ, בחצר של 770. הרבי אמר שלא מתביישים לצאת לרקוד - אז 'קיימו את ההוראה', יצאו ורקדו... יצאו ידי חובה.

אחרי כל זה אפשר להבין מה אומר לנו הרבי בחלק הראשון של השיחה. הרבי מדבר על מעלת הזמן, "אראנו נפלאות" - מה שרק יומיים לפני כן אמרתי לכם... - וזהו, כולם שאננים. לאף אחד לא איכפת. אף אחד לא מרגיש את הצורך להביא משיח עכשיו.

המח, "יש לנו" את הלב ו"יש לנו" את הכבוד. מה זאת אומרת? מה הפירוש, שהמילה שהרבי הזכיר עכשיו בשיחה, עכשיו "יש לנו" אותה? זה דבר מדהים: ברגע שמילה יצאה מפיו של הרבי - עכשיו כבר יש לנו, הרבי המשיך וגילה בנו את הענין!

ישנם עוד הרבה ביטויים שמיחדים לרבי, ובשיחות אלו בפרט - שאת הענין הזה שבשיחה אמרנו עכשיו בתפילה, או קראנו בקריאת התורה ובברכה לפניה ולאחריה, ואמרנו על זה אמן, וממילא זה נמשך ופעל בעולם... בשיחות קודמות היו לנו הרבה ביאורים בנגלה. כאן הרבי מגלה 'המשכות' בעולם.

ולמרות כל הגילויים הנפלאים, חסידים לא קלטו מספיק את גודל השעה. במבט לאחור ניתן לומר, שכאשר לומדים את השיחה המוגהת כיום - הכל מוגש לנו במבנה מסודר, והביטויים הייחודיים מופיעים עם הסבר והרחבת הביאור. אבל כאשר שמענו את הדברים בהתוועדות, הכל היה 'המשכות'... הרבי אומר מילה, והיא מתקשרת לעוד מילה, והמילה הבאה לעוד מילה - והשיחה מלאה במושגים ועניינים. אפילו לחוזרים היה קשה לתפוס ולחזור את השיחות בסגנון הזה... קל וחומר לחסיד מן השורה.

נחזור לשיחה של ליל כ"ח ניסן. איפה השיחה הזאת תופסת אתכם?

לפני שאתייחס לשאלתך, כדאי להקדים ולציין שהשיחה של ליל כ"ח

שבועות יצא מאמר מוגה, והיו אלה מאמרים עמוקים ועיוניים.

כעת תחשוב על חסיד ממוצע, שצריך לסיים בכל יום את חוק לימודיו הקבוע בכת"ת וברמב"ם, ובנוסף לזה להספיק כל השפע העצום הזה. רבים היו לומדים את הליקוט, אחר-כך משקיעים זמן בלימוד המאמר העמוק, ובסוף היו עוברים גם על השיחות. לא הקדישו לזה מספיק זמן איכותי, ולא למדו את זה מספיק לעומק.

מילא מי שלא היה ב'בית חינו', וניזון רק מהשיחות המוגהות - אבל אתם, שהייתם נוכחים בהתוועדות של הרבי, ושמעתם את הביטויים הנפלאים במהלך ההתוועדות, לא קלטתם את גודל השעה?

כמו שהיה שפע של שיחות מוגהות - גם בשיחות עצמן, בהתוועדות בשבת, היה שפע עצום של ביטויים, שמרוב גילויים לא הערכנו נכון את משמעותם העצומה.

בכלל, הסגנון של השיחות בשנים האחרונות היה שונה ומיוחד. קודם לכן היינו רגילים לשיחות של ביאורים בנגלה, רש"י שיחות וכדומה; פתאום הרבי הפסיק לומר רש"י שיחות, ובכלל סגנון ההתוועדות השתנה לגמרי.

אחד הביטויים הנפלאים שטבע הרבי בשנים אלו, היה כאשר הרבי אומר "האט מען" - יש לנו. הרבה עניינים שהרבי מזכיר בשיחה, "יש לנו" אותם. אם הרבי דיבר על "מלך" שהוא ראשי תיבות "מח לב כבוד" - או "יש לנו" את

פצצה. אין ספק שבאותו רגע הרגישו כולם שזה משהו אחר לגמרי.

השמיעו את השיחה עוד הפעם ועוד הפעם, כל הלילה. בכל ההתוועדות דיברו על כך שוב ושוב. למחרת ביום שישי כשהתלמידים הגיעו לסדר חסידות בבוקר, והזאל לא היה מלא, אני זוכר שהמשגיח ממש נסער וצעק - על אלו שהגיעו... - איך ייתכן שאחרי שיחה כזו לא כל הבחורים נמצאים בזמן לסדר.

גם המבצעים באותו יום שישי היו אחרת. שכרו טנק מבצעים מיוחד - דבר לא שגרתי - ועל הדו"ח לרבי על כך קיבלו תשובה מיוחדת: "והזמן גרמא והענין". זו היתה לשון לא מוכרת, וכמדומני זו היתה פעם הראשונה שהרבי השתמש בביטוי זה, אבל בהמשך הרבה מהפעולות בענייני משיח זכו לקבל את הלשון הזו 'והענין', 'והענינים'.

כך גם בשבת שאחר כך - 770 רעש וגעש. בכל מקום דיברו על השיחה.

**נראה שבשיחה הרבי דורש
"אחד, שנים, שלושה"
שיטכסו עצה, ולעומת זאת
"עשרה עקשנים" שיפעלו;
אבל במציאות - לעומת
אחד, שנים, שלושה
שפועלים - ישנם הרבה יותר
מעשרה יועצים...**

ניסן היתה בכלל הפתעה גדולה. זה קרה לאחר שנה שלימה שהרבי כמעט ולא אמר שיחות בלילות החול (מכ"ח ניסן תש"ג עד י"א ניסן תש"א - מלבד בזמנים הקבועים, ופעם אחד יוצא מן הכלל - בכ"ה תמוז תש"ג). אפילו בי"ט כסלו וי' שבט לא זכינו לשמוע שיחה מהרבי! הרגשנו 'דורמיטא' ממש.

הייתי אז תלמיד באהלי תורה, ובהשגחה פרטית קיבלתי אישור ללכת ל־770 להתפלל מנחה מעריב עם הרבי בחזרתו מהאוהל; על אף שביום שהרבי חזר מהאוהל, שאר הבחורים נשארו באהלי תורה ושמעו את השיחה בשידור. כך זכיתי לשמוע את השיחה ב־770. אני זוכר שבאותם רגעים ממש שכחתי מי אני ואיפה אני. היינו נרעשים.

אמנם, למרות כל ההפלאה של השיחה, הרי במידה מסויימת התגובה הראשונית של החסידים לשיחת כ"ח ניסן, היתה במובן מסויים דומה לשל כ"ו ניסן - החסידים בקבלת עול החלו לצעוק "עד מתי". בעצם, הרבי הרי אמר שלא יצעקו "מפני הציווי" - וגם את ההוראה הזו קיימו, וצעקו שלא "מפני הציווי"... אולי אפשר לנסח זאת כך, "מפני הציווי שלא יהיה 'מפני הציווי'..." לאור זאת, אפשר להבין את מה שאמר הרבי מיד אחר כך לר' זלמן גוראריה: 'לא נגע ולא פגע'.

אבל בכל זאת - אפשר היה להרגיש שהשיחה שינתה משהו. הרבי הנחית

**כשקרה כ"ז אדר תשנ"ב
- לא היינו צריכים ללמוד
שיחות כדי להבין ולהפנים
שקרה כאן משהו שנוגע
לנו. כ"ז אדר זה בודאי ענין
שלי! גם בכ"ז אדר תשנ"ד,
בג' תמוז... אצל הרבי, כל
רגע שבו לא באה הגאולה
האמיתית והשלימה בפשטות
- זה בדיוק כך**

למשך שבוע־שבועיים זה היה הנושא
כל הזמן. היתה סערה.

כמה ימים אחר כך, בערב שבת ה' אייר
תנש"א - קיבלנו קבוצת בחורים אישור
ליציאה לשליחות לאוסטרליה. אני זוכר
שכשהגענו ל-770 בליל שבת, אמרו לנו
כולם: "אתם תהיו הקבוצה הראשונה
שלא תצא לפועל לשליחות"... זה עמד
אז באוויר. היה ברור שמישיח מגיע.

ההרגשה היתה פשוט שמוכרחים להיות
לפחות 'בינונים של תניא'. איך אפשר
שלא? צריכים הרי להביא את המשיח!

אולי כדאי אכן להתייחס יותר בפירוט
לאותם ימים שאחרי השיחה. בתקופה
שאחר כך, זכינו לעוד שיחות שבהן
המשיך הרבי והתייחס לנושא שעל
הפרק - הבאת המשיח, כשהוא מפרט
יותר את הפעולות הנדרשות למעשה.
כיצד התקבלו אז הדברים בין החסידים?

בשבת פרשת שמיני הייתה התוועדות
סוערת מאוד. אחד האירועים
המפורסמים שהתרחשו בה, הוא
הכרזתו של ר' איצ'קע ע"ה גנזבורג
שביקש שהרבי יפסוק שהגאולה תבוא,
ו"צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

מה שהרבי ענה לו בהתוועדות ידוע,
ומודפס גם הוא: הרבי אמר שהוא
יודע בעצמו מה עליו לעשות - "בנוגע
לענינים פרטיים כבקשת ברכה - מביא
הנני את הפתק אל הציון דכ"ק מו"ח
אדמו"ר נשיא דורנו, והוא בטח ממלא
את הברכה באופן הכי טוב, אם באופן
ד"צדיק גוזר והקב"ה מקיים", או באופן
אחר - כפי שהוא רוצה".

גם בנוגע להבאת הגאולה הרבי הבהיר
שהוא עצמו יודע מה עליו לעשות,
אך האחריות בנושא זה מוטלת עלינו
- והרבי המשיך ופירט מהו התפקיד
המוטל עלינו: "לימוד התורה וקיום
המצוות בהידור, באופן דשמיני שמונה
שמינה"... וכאן ממשיך הרבי את
השיחה כרגיל. הרבי עובר מהמענה לר'
איצ'קע ישר להמשך השיחה, העוסק
בענין "שמיני שמונה שמינה".

בשבוע הבא הורגשה היענות גדולה
יותר מהקהל לשיחה של כ"ח ניסן:
הוקם המטה העולמי להבאת המשיח,
ונערך כנס גדול. באותו כנס היה 770
מלא וגדוש בקהל. היו נואמים שדיברו
חזק על הענין, ואחר כך חילקו פתקים
שבהם התבקש כל אחד לרשום את
התחום שבו הוא מוכשר, על מנת

שמונה שמינה", שהרבי בעצם אומר כאן: זו הדרך להביא את המשיח. קודם כל, פשוט צריך לשמוע שמונה פעמים קריאת התורה!

זו גם ההרגשה כשרואים את רצף השיחות של שמיני ותזריע מצורע. הרבי אומר, בעצם, מה יש לשאול אותי מה צריכים לעשות? הרי הרבי דיבר שנטכס עצה, זו עבודה שלנו; והדרך גם היא הרי ברורה וידועה, ארבעים שנה הרבי אומר לנו בדיוק מה לעשות. אבל כשאנחנו כל כך מתעקשים ורוצים לקבל משהו - הרבי אומר כביכול נו, אתן לכם משהו - "דרך ישרה"...

ובמעבר חד להיות - עשרים ושבע שנים אחרי אמירת השיחה. כשאנחנו לומדים וקוראים את השיחה בתשע"ה, מהי התחושה כעת?

לפני שנדבר על היחס שלנו לשיחה כעת, אולי כדאי לשאול באופן כללי מה קורה כשאנחנו לומדים שיחה של הרבי. כל שיחה שהיא. בדרך כלל, יש בשיחה 'מעשה בפועל' - מכאן ולהבא צריכים לעשות כך וכך... נו, האם אנחנו רצים לקיים את ההוראה? או שמלכתחילה מדלגים על הקטע עם ההוראה למעשה?

יש מושג שנקרא 'דיסוננס קוגניטיבי'. אדם נתקל במשהו שמתנגש עם דרכו בחיים עד עכשיו. משהו שאם הוא יקח ללב קשה מידי - תתערער כל ההשקפה ואורח החיים שלו... המערכת שלנו, הנפש הבהמית שבתוכנו, בנויה

שיתקשרו אליו וישבצו אותו בפעילות בתחום זה.

ואז, גם הרבי עבר לשלב נוסף: הרבי דיבר בהתוועדות בשבת שלאחר מכן - פרשת תזריע מצורע - ש"הדרך הישרה" להביא את הגאולה היא לימוד עניני גאולה ומשיח. אחר כך, כאשר ר' חיים גוטניק מאוסטרליה שלח לרבי מכתב בו הוא מתחנן למצוא פיתרון למה התכוון הרבי בכ"ח ניסן - שלח לו הרבי כתשובה את אותם חלקים של "מעשה בפועל" משיחת ש"פ תזריע מצורע, אודות לימוד עניני גאולה ומשיח.

הזכרתם את המענה לרב גוטניק. הוא לא היה לבד, מן הסתם; היו עוד רבים שהתקשו למצוא פיתרון, וניסו להבין למה בדיוק הכוונה בשיחה...

אכן. אנשים חיפשו עוד ועוד רעיונות. בחלוקת הדולרים הגיעו הרבה אנשים עם עצות לרבי, כיצד הרבי יכול להביא את הגאולה. היו אז רעיונות מגוונים - קבר רחל, תענית שעות, שביתת רעב...

בכלל, נראה שבשיחה הרבי דורש "אחד, שנים, שלושה" שיטכסו עצה, ולעומת זאת "עשרה עקשנים" שיפעלו; אבל במציאות - לעומת אחד, שנים, שלושה שפועלים - ישנם הרבה יותר מעשרה יועצים...

בפשטות, הרבי הדגיש שוב ושוב מהי הדרך להביא את המשיח - לימוד התורה וקיום המצוות. אני זוכר שדיברו ב-770 בקשר לשיחה של "שמיני

ולספר סיפורים בנושא משיח; את כל זה אפשר לעשות כמו בעל־הבית טוב - להתרווח על הכורסא, באמצע סעודה טובה, ולעיין בנחת. אפשר גם לנסות להעלות זכרונות מעוררים: אולי יש עוד סיפור מיוחד מאותן שנים גאולתיות?...

אבל הרבי דורש 'להתבונן', 'לידע ולהכיר', 'להרגיש' - זאת אומרת שהלימוד ישנה אותי. שארגיש באמת שנמצאים בכניסה לימות המשיח, ואשאל את עצמי: מה זה דורש ממני? מה אני צריך לעשות אחרת? כשאני מרגיש ו'חי' איפה נמצאים - היחס שלי לנושא משתנה לגמרי!

אם כן, היכן נעוץ ההבדל? כיצד אנחנו צריכים ללמוד את השיחה באופן הרצוי, לכון למה שהרבי מבקש?

הענין פשוט ביותר: הרבי רוצה שזה יהיה דבר שלי, שנוגע לי.

הרבי דיבר בשנות המ' - כאשר היו שלא הבינו את ההכרח לצעוק 'עד מתי', וטענו ש"בכל יום שיבוא" היינו "לכשיבוא", מתי שיסתדר... הרבי אמר אז שלו היה להם בבית אדם חולה חלילה, בודאי שלא היו מתכוונים ב"רפאנו" שהקב"ה ירפא אותו מתי שיסתדר. הם היו מתחננים וזועקים ולא מרפים, שתבוא רפואה קרובה ומיידית. וזה ברור - כאן הרי מדובר בענין שבאמת נוגע לי!

או למשל, כשקרה כ"ז אדר תשנ"ב - לא היינו צריכים

כך שנוכל לקחת את הענין בקלות ולהמשיך הלאה. 'ההוראה כאן בשיחה היא לא ממש כפשוטו', נסביר לעצמנו - וזהו, אפשר להמשיך לישון...

יודע מה? הרי יש ילד אחד שאכן לקח את הענין עד הסוף. הילד הזה השתתף בקייטנת חב"ד, והדיבורים שהוא שמע על משיח תפסו אותו כל כך עד שכמעט השתגע מרוב ציפיה למשיח. ר' רמי אנטיאן סיפר על כך לרבי, וקיבל את התשובה המפורסמת: "הרי זו טענתי בשיחה הידועה". לזה בדיוק אני מצפה - שכולם יקחו את זה ברצינות, כמו אותו ילד.

אנחנו יכולים ללמוד את השיחה של כ"ח ניסן, לעיין בה שוב, לדקדק במילים של הרבי, אבל לא על זה מדובר; כל הטענה, התביעה והתחנונים של הרבי - שניכנס לזה באמת!

זו גם הדרישה של הרבי כמה שבועות אחר כך, בש"פ בלק, להתבונן שעומדים בכניסה לימות המשיח. לא מדובר רק על לימוד עיוני. לא רק לדקדק בשיחות, להשוות בין המקורות ואפילו להתוודע

שהתכנסות כזו תעבור בלי שידברו על משיח. ולא מספיק סתם 'לדבר'. בלאו הכי כבר התרגלנו להזכיר את הגאולה בכל התכנסות, בהכרות 'יחי אדוננו'... אבל הרבי תובע יותר מזה: 'להרעיש'. שיהיה שטורעם על הגאולה!

וכל זה מתחזק עוד יותר - כשנמצאים בתקופה מיוחדת שכזו, עם כל הגילויים של נ"א נ"ב. אדרבה - דוקא בגלל זה: נתאר לעצמנו חסיד שלא נסע לרבי, ולא הגיע להקפות בשמחת תורה; ולעומתו חסיד שנסע ונמצא ממש מול הרבי בהקפות, במרחק נגיעה מכל הגילויים הנפלאים, אלא שיש מישהו שמסתיר לו... מי יהיה שבור יותר? רואים במוחש שזה שמסתירים לו הוא זה שיהיה ממש 'כתית', ויאבד את העשתונות לגמרי.

ואם כן, דוקא אצלנו ה'כתית' אמור להיות גדול בהרבה! דוקא אנחנו שנמצאים ממש בימות המשיח, וצריכים רק לפתוח את העיניים - אנחנו קרובים יותר מתמיד. השמחה שלנו צריכה להיות גדולה בהרבה, ויחד איתה התחושה הברורה שזה מופרך עבורנו ואיננו מסוגלים בשום אופן להישאר עוד רגע אחד בגלות.

והעיקר, שהרבי יקלקל לנו את התכניות - ובמקום לקרוא את שורות אלו, נשב ונלמד בעיון ודקדוק את שיחת שבת פרשת שמיני תשע"ח. אז נוכל ללמוד ולעייין, לחיות ולראות.

ללמוד שיחות כדי להבין ולהפנים שקרה כאן משהו שנוגע לנו. כ"ז אדר זה בודאי ענין שלי! גם בכ"ז אדר תשנ"ד, בג' תמוז... אני לא זקוק להסברים, אני מרגיש מעצמי שמהו כאן לא בסדר.

אצל הרבי, כל רגע שבו לא באה הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות - זה בדיוק כך. כמו ג' תמוז תשנ"ד אצלנו. ברור שמהו לא בסדר, הוא "כתית", שבור ומזועזע לגמרי. והרבי אומר שכל אחד מאיתנו יכול להיות גם הוא כך, "כתית" - לא משנה מה מצבו בגשמיות וברוחניות.

כשמתבוננים וחיים בעיני משיח, הענין של 'כתית' הוא לא עוד משימה, עבודה בעבודת השם - לנסות להתאמץ להיות 'כתית'... אין עבודה כזו 'להיות כתית'. זה פשוט המצב. זה ענין אמיתי - כל רגע שעובר ומשיח עוד לא בא, אני לא רגוע, זה מטריד אותי כל הזמן.

שים לב להקשר בשיחה - הרבי מתפלל איך ייתכן ש"עשרה מישראל" מתאספים, ולא "מרעישים" על הגאולה. בשביל מה התאספו שם אותם "עשרה מישראל"? בסך הכל בשביל להתפלל מנחה-מעריב... הרבי תובע, בעצם, שבכל פעם שמתאספים קבוצת יהודים, "עשרה מישראל" - בין אם מדובר במנחה-מעריב, בין אם מדובר בסיום הרמב"ם, כנס נשי חב"ד, או אפילו במשחק שחמט - לא ייתכן

להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכּן שבשיחה

כ"ח ניסן - סוד הגאולה!

הרה"ח ישראל הרשקוביץ - שליח הרבי ורב קהילת חב"ד אופקים

זמן זכאי

בבואנו לעיין בשיחה הידועה של כ"ח ניסן תנש"א, ניתן לשים לב שהזעקה והתביעה להבאת הגאולה מגיעה מצד זה "הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה", ומובן שיום זה - כ"ח ניסן - הינו יום זכאי בקשר לגאולה.

ובהקשר זה יש לשים לב לנקודה מעניינת:

בלוח "היום יום" ביום ז' אייר מביא הרבי מלך המשיח: "נוהגים ללמוד בימי הספירה מסכת סוטה - נוסף על השיעורים הקבועים - דף ליום דף ליום".

ולכאורה צריך ביאור, הרי בז' אייר נמצאים כבר זמן רב לאחר התחלת ספירת העומר, ומדוע רק כעת באה ההוראה ללמוד מסכת סוטה?

ומלבד זאת, נוסף לכך מהי ההוספה שאותה בא הרבי להדגיש במילים "דף ליום דף ליום"?

ונראה לבאר: בקביעות של שנת תש"ג (השנה בה הרבי כתב את לוח 'היום יום') למדו ביום זה (ז' אייר) בלימוד החת"ת את יום רביעי של פרשת 'אמור' - אשר בה כתוב את מצות ספירת העומר "וספרתם לכם וגו'" - ולכן כעת כשלומדים בתורה על מ"ע של "וספרתם" מתאים להביא את מנהגנו ללמוד מסכת סוטה בימי הספירה.

ובזה גופא מגיעים ללימוד נוסף: הרי הכתוב אומר "תמימות תהיינה" שזה המקור לדעה שאם החסיד יום אחד אינו יכול לספור כלל - וכאן מלמדנו הרבי, שלימוד מסכת סוטה אינו רק ענין כללי שבתוך ימי הספירה צריך להספיק

ללמוד את כל מ"ט דפי מסכת סוטה, אלא שהמנהג הוא ללמוד "דף ליום דף ליום", כדוגמת ספירת העומר - "תמימות תהיינה", דהיינו שלכל יום יש את הדף המיוחד שצריכים ללמוד באותו יום (ולפי זה גם מי שמסיבה מסוימת כבר למד כמה דפים 'קדימה', יצטרך לחזור וללמוד את הדף השייך לאותו יום).

ויש לומר יתירה מזו, כשם שהרבי לומד ששיעורי החת"ת קשורים 'למהות' היום בו הם נלמדים ובהתאם לזה ניתן ללמוד מכך הוראה לאותו יום, כמו שמצינו רבות בהתוועדויות של הרבי שלומד הוראה משיעורי החת"ת של אותו יום, כך הוא במסכת סוטה, שכל דף קשור למהות היום בו צריך ללמוד אותו.

מוסר את הענין אליכם

ובהתאם לזה הרי 'בולט לעין' שבכל שנה ביום - כ"ח ניסן, היום שבו הרבי אמר את השיחה הידועה עם המסר החד והברור: "הנני מוסר את הענין אליכם - עשו כל שביכולתכם", לומדים דף י"ג במסכת סוטה - ושם בגמרא (ובפרט בתוס') נאמר ש"סוד הגאולה" נמסר לסרה בת אשר, ש"אשר" הוא זה שהקריב קורבנו ב"א ניסן, היום בו נולד הרבי, (וכפי שמבואר בשיחות רבות, ששבט אשר ענינו 'תענוג' ו'מלכות').

ועפ"ז ניתן לומר ש"סוד הגאולה" נמסר לרבי מה"מ, וביום זה הרבי מוסר לנו את סוד הגאולה באומרו - "הנני מוסר את הענין אליכם"!

ומה מפליא הדבר שלאחר כ"ח ניסן שבו הרבי הודיע שהוא מוסר לנו את הענין, הגביר הרבי את השיחות באופן מפליא, וברוב השיחות מבאר שענין הגאולה זה להכניס את ה"א (האחד עשר. כנגד "אנת הוא חד ולא בחושבן", דרגה המסמלת את מהותו ועצמותי ית') לתוך העולם (העשר) ובמשך י"א (אחד עשר) חודש מיום ליום! מכ"ח ניסן עד כ"ז אדר, הרבי מגלה לנו את 'סוד הגאולה' שענינה כנ"ל י"א - ואומר ברור ש"מנחם שמו" וכבר התחילה פעולתו של משיח בעולם וכו' וכו'.

ברור א"כ שביום זה - כ"ח ניסן - עלינו לקבל ע"ע תוספת התחזקות בלימוד השיחות דשנות הנפלאות - תנש"א ותשנ"ב, ולעשות כל אשר ביכולתנו ע"מ לפעול את ההתגלות של הרבי מלך המשיח!

וכאשר אנחנו 'נחיה' עם זה כראוי וההכנות לביאת המשיח יהיו אצלנו בפשיטות, הכנות לביאת הרבי מלך המשיח! הרי על ידינו ובפרט ע"י חיילי בית דוד, יופנם דבר זה בכל עם ישראל ובכל העולם כולו עד שיתאחדו כולם בשירה ובומרה של "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"!

ניסי שנת אראנו נפלאות

בשיחת כ"ו ניסן תנש"א כ"ק אד"ש מה"מ מדבר על הניסים שהקב"ה עושה לעם ישראל בתקופתנו, ועיקר הדיבור נסוב על ההשוואה בין ניסים אלו לניסי פורים ופסח, ועל כך שניסים אלו היו ניסים גלויים וכו'.

ובהמשך השיחה אומר: ". . . ואדרבה: נס פורים הי' נס המלוכש בדרכי הטבע, כך שרק ע"י הקשר של ההתחלה דמלכות אחשוורוש עם "בשנת שלוש למלכו" ועם "בשנת שבע למלכותו" ועם "חודש ניסן בשנת שתיים עשרה" למלכותו וסעודות אסתר לאחשוורוש והמן וכו' - ועושים מכל זה המשך וענין אחד ומתבוננים בזה - ניכר בו יד השם. משא"כ במאורעות העכשוויים מתרחשים ניסים ונפלאות גלויות, גלויות לא רק לבנ"י, אלא גם לאומות העולם". עכ"ל בנוגע לענינו.

ונראה שכוונת הדברים היא להסביר מדוע הניסים של מלחמת המפרץ הינם ניסים גלויים, ומובן שדבר זה שהנס הוא נס גלוי הינו מעלה בנס.

ולכאורה דרוש ביאור, דהנה במאמר ד"ה כימי צאתך תשי"ב (סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכה) מסביר כ"ק אד"ש בארוכה שישנם ב' סוגי ניסים, (א) ניסים שמעל הטבע (שמשדדים את מערכות הטבע) ו(ב) ניסים שבתוך הטבע.

ומסביר שם שהניסים שבתוך הטבע נעלים יותר מהניסים שלמעלה מהטבע, כיון שזה מראה על גילוי אוא"ס בעולם ללא שבירת הטבע. ומדבריו שם מובן שנס המלוכש בטבע שאינו גלוי ולא ניתן לשים לב אליו הוא נעלה יותר מנס גלוי.

וזלה"ק: "וידוע דרש הנסים המלוכשים בטבע הוא ממקום נעלה יותר מרש הנסים שלמעלה מהטבע. ושרש הנסים שמלוכשים בטבע באופן שאין ניכר אפילו שלבושי הטבע הם רק לבוש הוא ממקום נעלה עוד יותר. כמ"ש לעושה נפלאות גדולות לבדו ואמרו רז"ל אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו, שהשרש דנפלאות אלו (שאינן בעל הנס מכיר בנסו) הוא מבחינת לבדו".

ומזה מובן שנס שאינו גלוי (שרק הקב"ה יודע שהוא נס) הינו נעלה יותר מנס גלוי, וא"כ מדוע מדגיש כ"ק אד"ש שהניסים שאירעו בשנת אראנו נפלאות הינם ניסים גלויים?

ואולי יש לומר: הביאור במאמר שם הוא שאף שהניסים שאינם גלויים נעלים יותר מניסים גלויים, בכ"ז בניסי הגאולה יראו את הניסים, שכן על זה נאמר "אראנו נפלאות", היינו שהקב"ה עצמו יראה את הנפלאות אף שהנס עצמו אינו נס גלוי.

ואולי זוהי כוונת אד"ש בשיחה, שאף שהניסים מצד עצמם אינם גלויים, מ"מ כיון שנמצאים בשנת אראנו נפלאות הקב"ה עצמו מראה את הנפלאות, וזוהי המעלה הגדולה ביותר בניסים, שהם מלובשים בטבע ובכל זאת הקב"ה מראה אותם.

הת' יוסף יצחק שי' אקסלרוז
ישיבת תות"ל המרכזית, 770 בית משיח

שמיני שמונה שמינה - דיוקים בהערות השיחה

א

ידועים דברי כ"ק אד"ש (אג"ק ח"ד עמ' כ"ד) "והלואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה". על יסוד זה נביא כאן כמה דיוקים בהערות שיחת הדבר מלכות השבועי, בדרך אפשר כמובן, כדלקמן.

בשיחת הד"מ השבועי מביא כ"ק אד"ש מה"מ את הפתגם הידוע "שמיני שמונה שמינה", ומציין כמקור לעניין (בהערה 2): "ראה גם לקו"ש ח"ז ע' 297. ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 395. ע' 413 ואילך".

והנה בשיחת הד"מ מיחידות כללית לאורחים - כ"ו ניסן תנש"א מדבר ג"כ אודות פתגם זה ומציין (בהערה 29): "הובא ונת' בלקו"ש ח"ז ע' 297. שיחת אחש"פ וש"פ שמיני תשמ"ה. תשמ"ח (סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 408 ואילך). ועוד".

(1) ולהעיר שבשיחה זו רואים דבר פלא, דהנה בכו"כ שיחות מביא כ"ק אד"ש את פתגם זה ד"שמיני שמונה", אך בשיחה זו הנה היסוד והבנין של שיחה זו הוא פתגם זה, שלכאורה כל מקורו הוא "פתגם השגור בפי חסידי פולין".

ויש לדקדק בזה מפני מה אינו מביא בד"מ שמיני, את שיחת אחש"פ וש"פ שמיני תשמ"ה כמקור, בעוד שבשיחה של כ"ו ניסן מביא זאת? ואם מפני שאכן בשיחות אלו דשנת תשמ"ה לא נתבאר בפ"י הפתגם "שמיני שמונה שמינה", אלא בעיקר נתבאר המעלה של שמונה פעמים, ללא קשר ישיר לפתגם מדוע בשיחת כ"ו ניסן מציין לזה?

ואולי ניתן לומר (בדא"פ), שאכן תוכן הביאור בשיחה של תשמ"ח הינו מתאים עם תוכן הביאור בשיחת ד"מ זו, משא"כ תוכן השיחה של תשמ"ה הינו ביאור אחר שאינו תואם לביאור בשיחה זו, ולכן לא הביאו כ"ק אד"ש כדלקמן.

דהנה הביאור בשיחת ש"פ שמיני תשמ"ח הינו ממש תואם עם הביאור המופיע בד"מ. שמבאר שם שמיני קשור עם "או", כלומר א' שרוכב על ז'. ומבאר שם בארוכה שהתכלית היא, להמשיך את דרגת האלוקות שלמעלה מהעולם בתוך העולם. וזה נעשה ע"י העבודה המוגבלת כבי' של השבע (ז) שע"י מגיעים, לדרגא של שמיני שלמעלה מהעולם. ולאח"ז המטרה היא להחדיר את דרגא זו דשמיני, בתוך גדר העולם - שבע.

והביאור בשיחה של תשמ"ה, היא שהדרגא של שמיני יש לה ערך ושייכות לדרגא של "שבע". ומבאר שם בארוכה שהיות ש"שמיני" נק' שומר ההיקף הרי "השומר צריך להיות בדרגת ומעלת הדבר הנשמר" עיי"ש בארוכה בשיחה (שמבאר שם ההבדל בין "שמיני של פסח" ל"אחרון של פסח").

ועל כן ביאור זה בשיחה שם אינו שייך לביאור בד"מ, שמתייחס ל"שמיני" בדרגת האלוקות שלמעלה לגמרי מהעולם - בלי גבול אמיתי².

ב

בהערה 1 מביא כ"ק אד"ש את שמונת הפעמים בהם קראו את פר' שמיני בשנה זו: במנחת שבת הגדול, בשני וחמישי בשבוע שלפני חג הפסח, במנחת שבת דיום ראשון דחג הפסח, ובמנחת שבת דאחרון של פסח, ובשני וחמישי שלאחרי הפסח, ובשבת זו.

והנה בשיחת ש"פ שמיני תשמ"ח (הערה 2), שחלה כקביעות שנת תנש"א מציין כ"ק אד"ש את כל הפעמים בהם קראו את פר' שמיני, אך בסגנון שונה: ". . . במנחת ש"פ זו, במנחת שבת דיום א' דפסח ודאחרון של פסח . . ."

(2) כמובן ששיחות אלו הם שני ביאורים שונים, שאינם סותרים זה לזה, אך מובן מדוע אין שייך מקומו של ביאור זה לכאן.

ושוב יש לדקדק, מדוע שינה בלשונו: בשיחה של תשמ"ח אומר "במנחת ש"פ צו", ובשיחה של תנש"א אומר "במנחת שבת הגדול"?

ואולי יש לומר ע"פ מה שנתבאר בארוכה בד"מ ערב פסח, שענין 'שבת הגדול' קשור ושייך לענין דשמיני. חיבור 'שבת' - שלימות העולם עם 'גדול' - גדלות שלמעלה מהעולם, שזהו ענינו של 'שמיני': שמיני שלמעלה מהעולם (הקשור למספר שבע) ומצד שני מלשון "שומן" שמפעפע וחדר בכל עניני העולם ועיי"ש בארוכה).

ולפ"ז מובן מדוע כאשר מונה את מספר הפעמים של קריאת ש"פ שמיני בד"מ שמיני, לאחרי הביאור בזה בד"מ ערב-פסח, משתמש בלשון "מנחת שבת הגדול" - הקשורה לקריאת פר' שמיני ולא מסתפק בלשון ש"פ צו.

הת' אליהו מרדכי שי' סילם

קבוצה, 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

מלך המשיח - תכלית הביטול

בגליונכם לפרשת צו, מדור 'צריך עיון', הובא מד"מ צו (סעיף ג) ע"ד הניסים דהגאולה - שהקב"ה עצמו מראה והובא מד"מ בלק על דבר גלות פנימית בענייני עבודת ה' כאשר הנפלאות דרך נביא ולא ע"י ה'. ובשיחה דפרשת צו מובא שכל עניני הגאולה הם דווקא ע"י "משה" - "ממוצע המחבר". ודנו בזה למה הניסים דלעתיד הם ע"י הקב"ה עצמו ולא נעשים ככל עניני הגאולה ע"י משה?

ואולי יש לבאר זאת בהקדים: דהנה נתבאר בחסידות³ שיש בחינה שבה "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך", שביאר הבעש"ט שהקב"ה יעשה גם את הכלי עבורך, ע"ד חזקיה שאמר לקב"ה "אני ישן על מיטתי ואתה עושה", והקב"ה עצמו פעל את הניצחון על סנחריב.

(3) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב עמ' שלה, סע"ב. סה"מ תרפ"ה ע' כח. תרצ"ט ע' 21.

והנה מבואר בחסידות שככל שיש יותר ביטול להקב"ה הן בביטול בפנימיות והן בכך שההתערבות של הנשיא מצד הטבע היא כמה פפחות, כך יש יותר גילוי אלוקות ונקרא כולו ע"ש הקב"ה. [וכמו שבענין "מי מריבה", כיון שהיתה גאולה גשמית מצד משה, פעל פחות גילוי וע"כ אמר ה' "לא האמתם בי להקדישני".]

והנה בזמן הגלות הקב"ה רוצה דוקא את עבודה זו - היינו עבודה שיש בה מקום לטבע ועשיית כלי כו' שכנ"ל עי"ז יש חוסר בגילוי אלוקות.

משא"כ אצל מלך המשיח שבטל לגמרי לאלוקות, באופן כזה שכל הנסים יהיו ע"י הקב"ה בלבד ורק יעברו דרכו כצנור. שזהו ענין המשיח, כמבואר בארוכה בריבוי מקומות שענינו של משיח הוא ספירת המלכות - תכלית הביטול⁴, וכמובא ב"היום יום" שמצד אחד המשיח יהיה בדרגה גבוהה וילמד עם האבות הקדושים, ומצד שני יהיה בענוה ובביטול וילמד עם היהודים הפשוטים.

ולבטא ענין זה האמור במשיח, נאמר על לעת"ל בענין משיח ש"זה שמו אשר יקראו לו ה' צדקנו", שזוהי לשון שמבטאת בצורה הכי חזקה, את הביטול הנעלה של מלך המשיח, שהכל נעשה ע"י ה' בלבד (ויש רק פעולה קלה של דיבור הנשיא).

ולפי כ"ז אתי שפיר, שהנסים והנפלאות אכן באים מהקב"ה עצמו, אך מצד שני הם באים - ככל עניני הגאולה - ע"י מלך המשיח (בחי' משה), שמצד ביטולו להקב"ה אין זה נחשב כנעשה על-ידו. וק"ל⁵.

הרה"ת משה שמעון שי' חביב
מאנ"ש רחובות, אה"ק

(4) ראה לדוגמא ד"מ כ"ח סיון.

(5) הערת המערכת: ולהעיר מהמבואר בד"מ יתרו, אודות השפעת משה בתור "מוצע המחבר" והשפעתו באופן נעלה יותר - השייכת דוקא אצל מלך המשיח.

**המערכת פונה לאנ"ש והתמימים לומדי ומחבבי שיחות
הדבר מלכות בבקשה לשלוח את הערותיהם והארותיהם בשיחות
לכתובת הדואר האלקטרוני של המערכת.**

המערכת שומרת לעצמה את הזכות לערוך ולקצר את הדברים בהתאם לנדרש.

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון
בנקודות שנתבארו בשיחה

שע"י מתגלה שנמשך גילוי מלמעלה
- 'שמיני שלמעלה משבעה'.

ולאחרי העיון בכהנ"ל יובן ביותר
מה שמקשה כאן בשיחה (ס"ג) שהרי
שמיני מצ"ע הוא שמינה, ולמה נצרך
שיקרא שמונה פעמים. ולזאת מקדים
(כנ"ל) ביאור מעלת שמיני. אך מוסיף
(ס"ד) שעכ"ז תכלית הכונה היא שגם
האור שלמעלה מהשתלשלות יומשך
למטה. וע"ז הוא הביאור (ס"ה) שרק
כאשר נק' שמונה פעמים מודגשים
עוד יותר חיבור ב' הצדדים: שמיני
שביחס לשבע, ושלמעלה מהשבע.

וזהו מה שממשיך בשיחה (ס"ו אילך)
שאופן הגילוי של שמיני הוא מלמטה
למעלה, ומצד המטה - ע"י העבודה
בגלות.

• **בס"ז-ס"ח:** הכח להמשיך את
השכינה בא דוקא ע"י משה. ראה
(בנוסף להנסמן בהערה 60) ד"ה והיה
ביום השמיני תשל"ב, תשל"ד (ס"ה"מ
ויקרא ע' קז ואילך, וע' קיא ואילך)
ולפי המבואר בשיחה יובן יותר

• **בס"ג-ס"ו:** מתחיל לבאר (בס"ג
ואילך) הפתגם "שמיני שמונה
שמינה" - מה ש'שמיני' נהיה 'שמינה'
רק מפני שנק' שמונה פעמים. ומקדים
לזה (בס"ד) הביאור הידוע במעלת
מספר שמונה על שבע. ומציין בהערה
23 לכו"כ מ"מ בזה נראה עוד בד"ה
ויהי ביום השמיני תשל"ז שמבאר ב'
הפי' שבשמיני. ובכלל במאמרי 'ויהי
ביום השמיני' המבארים סוגיא זו
באריכות (ס"ה"מ ויקרא ע' וואילך)].

והנה בס"ה"מ מלוקט ח"ד (ע' קט
ואילך) בד"ה ביום השמיני תשמ"ו
מבאר ענין שמונת ימי המילואים
ע"פ המבואר באותם מ"מ שנשמנו גם
בשיחה (ראה בס"ה"מ שם בהע' 12,
13), אך מוסיף שענין זאת חנוכה הוא
למעלה מזה, כיון שאצלו מודגש יותר
ענין ההמשכה למטה - מעשה, עיי"ש.

ומוסיף לחדד (שם בס"ו ובהע' 31)
- משא"כ במאמרים המבארים ענין
שמונת ימי המילואים, מודגש ענין
הגילוי וההמשכה מלמעלה, וגם מה
שנמשך למטה עיקר מעלתו היא

בשיחת משפטים תשמ"ו (התועדויות ח"ב 557) אצל כ"א צריך להיות מונח בפשטות שמיח בא, וזה שהדבר קצת תמוה הוא כיון שאינו חושב על משיח, יעשה כ"א חשבון מתי חשב אליבא דנפשי' שמיח יוציא אותו מהגלות ויבוא איתו לא"י... הנה עי"ז יפעל ענין הגאולה. בד"מ פנחס תנש"א (סי"ג) מבאר מדוע האחריות של כ"א היא להביא לעולם כולו את משיח. [ולהעיר משיחת ויגש תשכ"ט (שיחור"ק ח"א ע' 257) לימוד הוראה מספינת החלל שכל מעשה קטן נוגע לעולם כולו] ובשיחת ואתחנן תשמ"ח מוסיף שהאחריות גודלת ככל שמתקרבים לגאולה (וראה עוד בהשלמות לשיחה (התועדויות ח"ד ע' 163), ובהערה 91 שם מוסיף שצ"ל רגש של ציפיה וגעגוע לגאולה, וזה מתקשר עם המבואר בסוף שיחת הד"מ ובהע' 140.

המבואר שם מדוע בכחו של משה להמשיך התורה למטה.

• בסט"ו: לכ"א מישראל ישנה אחריות להביא את משיח. ראה (בנוסף לשיחת כ"ח ניסן תנש"א) בשיחת יו"ד שבט תשי"א (התועדויות תשי"א ח"א 212) בחב"ד התביעה שכ"א יעבוד בעצמו ולא יסתמך על הרביים, אינני מסלק את עצמי מלסייע, אך אם לא תהי' עבודה לבד, מה יועיל שנותנים כתבים. ובשיחת פורים תשמ"ז הסברה אודות מסירת האחריות לכ"א (התועדויות ח"ב ע' 620 ואילך). וביחידות שלאח"ז (שם ע' 651) מוסיף שבהמשך להמדובר בשיחה של פורים אודות המעשה של כ"א להביא את הגאולה הנה הכרח השעה מחייב שכ"א יחשוב אודות הגאולה וידבר ויעשה בעניני הגאולה, וזה מה שיפעל את הגאולה. וראה

צריך עיון • המשך מעמ' 27

. . של עולם הבא עשר . . " ולפ"ז מדוע אומר "זוה מביא מיד את הענין . . כנור של עשרה נימין", מדוע הכרחי לומר שמהתקופה של ימות המשיח' באה מיד התקופה של עולם הבא (שבפשטות קאי על עולם התחייה כו')? ומהי הכוונה בלשון "זוה מביא" מה בדיוק פועל את המבער מתקופת ימות המשיח לתקופת עולם הבא?

גילוי אלקות שלמעלה מהעולם, הגאולה מהמדידות וההגבלות דגדרי העולם . . עד זוה מביא מיד את הענין דתשיעי ודעשירי יהי' קדש - השלימות דעשרה בגאולה האמיתית והשלימה ("עלי עשור"), "כנור של עשרה נימין" (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ויש לעיין, דהנה הלשון של המאמר דז"ל הוא: "ושל ימות המשיח שמונה

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיף א פתיחה

בפתיחת השיחה מציין את כל הענינים המיוחדים בשבת זו, שעליהם מבוסס הביאור בשיחה: (א) קריאת שמיני שמונה פעמים, כפתגם "שמיני שמונה שמינה". (ב) הפטרת "מחר חודש". (ג) סיום השבוע השני בספירת העומר. (ד) התחלת לימוד פרקי אבות (ס"א).

סעיפים ב'ו

חלק ראשון בביאור: שמיני שמונה שמינה - חיבור בלי גבול וגבול

מתחיל לבאר את הענין של "שמיני שמונה", שדוקא אז "שמינה": לכאורה, מדוע לא מספיקה עצם הקריאה של "שמיני" לפעול את ה"שמינה", וזקוקים לקריאתה שמונה פעמים דוקא (ס"ב)?

כדי להבין זאת מקדים את מעלת ענין "שמיני" בכלל: מספר שלמעלה מהשתלשלות, למעלה מהעולם, וקשור עם גילוי האלוקות הנעלה שבמשכן (ס"ג). אבל הכוונה בגילוי זה היא - שהגילוי הנעלה יחדור בעולם כפי גדריו, ויהיה חיבור המעלות של בלי גבול וגבול (ס"ד).

זהו ההסבר (התירוץ לשאלה הנ"ל ס"ב) במעלת קריאת "שמיני" שמונה פעמים: בקביעות כזו מודגש שזהו לא רק "שמיני", שהענין השמיני נשאר בפני עצמו, מובדל מהשבעה - אלא "שמונה", השמיני כולל בתוכו ומעלה את כל השבעה. ואזי נהיית השנה "שמינה" - ענין השומן: העצם, אך באופן ש"מפעפע בכולו" (ס"ה).

ממשיך ומחדד יותר את אופן החיבור (הנ"ל ס"ד): לא רק שהבלי גבול (שמיני) חודר גם לגבול (שבעה), אלא אדרבה: דוקא ע"י העבודה בגבול מגיעים לבלי גבול (ס"ו).

סְעִיפִים דִּי

חֶלֶק שְׁנֵי בְּבִיאור: הַקְּשֵׁר לְזָמַן

כַּעַת עוֹבֵר לְבֹאֵר אֶת שְׂאֵר הָעֵינִינִים בְּשֶׁבֶת זֶה [אוֹתָם הַזִּכִּיר לְעֵיל ס"א], כִּיֻּצַּד גַּם הֵם קְשׁוּרִים לִיסוּד הַנ"ל - חִיבוּר בְּלֵי גְבוּל וּגְבוּל:

בְּהַתְחַלַּת פְּרָקִי אֲבוֹת מְדוּבָר עַל מִשָּׁה שְׁקִיבֵל אֶת הַתּוֹרָה מִסִּינֵי - ע"י הַבִּיטוּל שֶׁל מִשָּׁה (סִינֵי) הוּא מַחְבֵּר אֶת הַבְּלִי גְבוּל וְהַגְּבוּל, וּבִנְתִינַת הַתּוֹרָה נוֹתֵן גַּם לָנוּ אֶת הַכַּח לִכְךָ (ס"ז). חִיבוּר זֶה מְרוֹמַז גַּם בְּרֵאשִׁי תִיבוֹת שְׁמוֹ שֶׁל מִשָּׁה - חִיבוּר שְׁמֵאֵי וְהַלֵּל (חֶסֶד וּגְבוּרָה, בְּלֵי גְבוּל וּגְבוּל) ע"י מִשָּׁה (ס"ח). וּבְכָל זֶה מוֹדַגֵּשׁ חִיבוּר הַבְּלִי גְבוּל וְהַגְּבוּל [כַּמְבֹּאֵר לְעֵיל ס"ד-ה].

בְּסִיּוּם הַשְּׁבוּעָה הַשְּׁנֵי שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֵר מְגִיעִים לְמַלְכוּת שְׁבַגְבוּרָה, כְּלוֹמֵר שְׁדוּקָא ע"י הָעֵלֶם הַגְּבוּרָה מִתְגַּלִּית מַלְכוּת וְהַגְּאוּלָּה (ס"ט);

וְכֵן בְּהַפְּטָרָה "מַחֵר חוֹדֵשׁ", קוֹרְאִים עַל "יִפְקֵד מוֹשֶׁבֶךְ" שְׁדוּקָא עַל יְדוֹ מְגִיעִים ל"וּנְפַקְדָּת" (ס"י) - וּבְכָל זֶה מוֹדַגֵּשׁ שְׁדוּקָא ע"י הַגְּבוּל מְגִיעִים לְבְּלֵי גְבוּל [כַּמְבֹּאֵר לְעֵיל ס"ו].

סְעִיפִים יֵאִטּוּ

הַנוֹגַע אֵלֵינוּ: הַכַּח לְהַבְּאֵת הַגְּאוּלָּה

כַּעַת מְקַשֵּׁר אֶת כָּל הָאֲמוּר לְגְּאוּלָּה הָאֲמִיתִית וְהַשְּׁלִימָה, שְׁגַם הִיא מְגִיעָה דוּקָא ע"י הַגְּבוּל - דוּקָא ע"י מְעַשֵּׂנוּ וְעַבּוּדָתָנוּ בְּמִשְׁךְ זְמַן הַגְּלוּת (ס"א).

וְלָכֵן, כְּאִשֶּׁר יְהוּדֵי טוֹעֵן שְׁמִכּוּיִן שֶׁהוּא מְדוּד וּמוֹגְבֵל אֵינן לוֹ אֶת הַכַּח לְהַבִּיא אֶת הַגְּאוּלָּה - אוֹמְרִים לוֹ שְׂאֵדְרָבָה: דוּקָא ע"י הָעַבּוּדָה בְּתוֹךְ הַגְּבוּל יִשְׁנֵם כּוֹחוֹת נַפְלָאִים, וְלָכֵן דוּקָא בְּגַלֵּל שְׁעַבּוּדָתוֹ הִיא מוֹגְבֵלָת בְּכּוֹחָה לְהַבִּיא אֶת הַגְּאוּלָּה [וּבְנִסּוֹף לִכְךָ: בְּתוֹר יְהוּדֵי, יֵשׁ לוֹ אֶת הַכּוֹחוֹת הַגְּדוּלִים בִּיּוֹתָר] (ס"ב).

וּבְפֶרֶט בְּשֶׁנָּה זֶה, שְׁבָה נִיתֵן הַכַּח הַמִּיּוּחָד שֶׁל "אַרְאֵנוּ נַפְלָאוֹת" מִהַקְּב"ה; וּבְחוּדֵשׁ זֶה, בְּשֶׁבֶת זֶה (ס"ג); וּבְפֶרֶט כְּשֶׁנִּמְצְאִים בִּי"ד 770 (ס"ד).

וְלָכֵן בְּפֶשְׁטוֹת - כָּל יְהוּדֵי צְרִיךְ לְקַחַת אֶת הָאַחֲרִיּוֹת עַל הַבְּאֵת הַמְּשִׁיחַ, ע"י לִימוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמְּצוּוֹת, הַהִשְׁפָּעָה עַל הַזּוּלָּת וּמִתּוֹךְ צִיפִיָּה לְגְּאוּלָּה. וְעִי"ז לְהַבִּיא אוֹתָהּ תִּיכְפָּ וּמִיד מִמֶּשׁ (ס"ו).

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

ב. סעיף י"א: לאחרי שמבאר אודות מעלת העבודה בגלות, שעל-ידה דוקא מביאים את הגאולה, אומר: "ומטעם זה (המעלה בעבודה בזמן הגלות) - יהיו גם בגאולה שתי המעלות, הן מעלת הגאולה והן מעלת הגלות (המעלה דעבודה מתוך אתכפיא, ומתוך מדידה והגבלה, "מעוניי")."

ויש לעיין, דהנה מילא המעלה ד"אתכפיא", מובן מדוע היא מגיעה דוקא ע"י העבודה בגלות (שהרי זהו תוכן העבודה בגלות, שעדיין יש יצה"ר וכו'). אבל מדוע המעלה של "אתהפכא" (=מעלת הגאולה) תלויה בעבודה של זמן הגלות, הרי לכאורה זהו גילוי נעלה שמגיע מלמעלה, ואינו שייך לעבודה המוגבלת של זמן הגלות?

ג. סעיף י"ג: בביאור מעלת שבת זו - פרשת שמיני בקשר לגאולה, מוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח: ושבת פ' שמיני, שבה נפעלת השלימות ד"שמיני שמונה שמינה" - הקשורה במיוחד עם משיח צדקנו - "כנור של ימות המשיח" הוא מ"שמונה נימין", כיון שאז יהי

א. סעיף ח': מדבר אודות הנתינת כח ממשה רבינו לכאו"א מישראל, להוריד את השכינה למטה. ואומר שמצד בחי' משה שבכל אחד מישראל, יש לכל אחד את הכח להיות "ביטול בתכלית" שע"ז ממשיכים את השכינה למטה. ולאחר-מכן ממשיך ואומר: "ובפשטות - שממשה נמשך הכח לכאו"א מישראל להיות בבחי' "משה קיבל תורה מסיני", וכמקבל התורה יתאחד הוא (ב"יחוד נפלא כו") עם התורה ועם נותן התורה. . עד באופן ד"והיה עיניך רואות את מורייך" . ועי"ז - תתגלה המעלה דבלי גבול ודגבול ודשניהם יחד".

ויש לעיין במשמעות קטע זה בשיחה: דהנה הביטול שיש לכל יהודי בכדי שיוכל לקבל את התורה, ודאי שניתן לו ע"י משה רבינו ואינו ענין שתלוי בעבודתו ופעולתו. אך יש להבין, האם השראת השכינה בפועל במשכן (שבסעיפים ז-ח נתבאר שהיא ע"י התורה), תלויה בלימוד התורה בפועל של היהודי, או שעצם שייכותו לתורה שנפעלה במ"ת (שהתורה היא "מורשה קהלת יעקב" לכל יהודי), נותנת לו את הכח להשראת השכינה?

המשך בעמ' 24

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחי' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

תלמידי התמימים, התלמידים השלוחים,
וצוות ישיבת תות"ל קווינס

שיצליחו במילוי שליחותם העיקרית והיחידה -
קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש, ויפעלו התגלות
כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ תיכף ומיד ממ"ש.

לזכות

החתן הת' חיים אליעזר והכלה המהוללה מ' חיה מושקא שיחיו
לרגל בואם בקשרי השידוכין

שיזכו להקים בית נאמן בישראל - בית חב"ד - בנין עדי עד
לנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח